ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ μίς Ντόλλυ, ἡ ἄτυχη κόρη, δὲν βρίσκοταν πειὰς στὸ μέρος ποὺ τὴν εἴχαμε ἀφήσει !...

Τί εἶχε γίνει ;...

Ὁ Οὐΐλλιαμ ξαναγυρίζοντας ἀπ' τὸ βάθος τῆς στοᾶς μ' ἐπλησίασε τρομερὰ ἀνήσυχος, μὲ τὰ μάτια του φλογισμένα, μὲ τὴν ὄψι του ἀλλαγμένη...

Ποτὲ δὲν τὸν εἶχα δεῖ ἔτσι...

— Τί συμβαίνει ; Ποῦ εἶνε ἡ μίς ; ρώτησα ἐπὶ τέλους σαστισμένος.

— Τὴν ἔκλεψαν !.... Μᾶς τὴν ἅρπαξαν !... Μᾶς τὴν ἅρπαξαν, Τζώρτζ !... Εἶνε τρομερό !... Εἶνε ἀβάσταχτο !... Δὲν θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα ἂν δὲν τὴν βροῦμε... Μ' ἀκοῦς Τζώρτζ ;... Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς αὐτοὺς τάφους, δὲν θέλω νὰ ξαναδῶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δὲν θέλω νὰ ζήσω ἂν δὲν ξανάβρω τὴν Ντόλλυ.

Τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει, ἀνέπνεε μὲ δυσκολία, σὰν κᾶτι νὰ τὸν ἔπνιγε... Κ' ἔτσι καθὼς μιλοῦσε, τράβηξε ἀπότομα κ' ἔλυσε τὸ λαιμοδέτη του, ξεκούμπωσε τὸ κολλάρο του καὶ τὰ πέταξε μακρυά.

— Θεέ μου, πνίγομαι !... ψιθύρισε καὶ κάθησε σὲ μιὰ πέτρα κρύβοντας τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Κάθησα κοντά του καὶ προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω. Τοῦ εἶπα ὅ,τι μοῦρθε πρόχειρα στὸ μυαλό, ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμή.

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, φίλε μου, τοῦ ἐτόνισα σφίγγοντας τὸ χέρι του. Δὲν κατορθώνει ποτὲ κανεὶς τίποτε μὲ τὴν ἀπελπισία. Χρειάζεται ψυχραιμία, θάρρος, θέληση σιδερένια. Εἶμαι μαζύ σου Οὐΐλλιαμ, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἂν δὲν βροῦμε τὴν ἄτυχη κόρη. Δὲν ξεχνῶ τί σοῦ ὀφείλω. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑφίστασαι χάριν ἐμοῦ καὶ τῆς κ. Στῆβενς. Κι' αὐτὸ ὅμως ἂν δὲν συνέβαινε θὰ θυσιαζόμουν εὐχαρίστως γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀφοσίωσί μου. Κάμε λοιπὸν κουράγιο. Δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε ἐντελῶς ὁ Θεός. Θὰ νικήσουμε στὸ τέλος. Θὰ βροῦμε τὴν μὶς καὶ θὰ τὴν ἐλευθερώσουμε ὅπου κι' ἂν εἶνε, κι' ἂν χρειαστῆ ἀκόμα νὰ πατήσουμε ἐπάνω σὲ πτώματα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουμε αὐτό... Θάρρος Οὐΐλλιαμ !...

Τὰ λόγια μου συγκίνησαν τὸν καθηγητὴ βαθειά. Σήκωσε τὰ βουρκωμένα του μάτια, μ' ἐκύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ μοῦ εἶπε :

— Σ' εὐχαριστῶ, Τζώρτζ, σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλέ μου φίλε !... Ναί, ἔχεις δίκηο, μονάχα ἡ γυναῖκες κλαῖνε κ' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γυναῖκες. Ἐμπρός λοιπόν... Ἂς κινηθοῦμε, ἂς δράσουμε... Ἂς ξαναγυρίσουμε πίσω, ἂς ψάξουμε παντοῦ, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι...

Εἶχε σηκωθῆ ἔρθιος, ἕτοιμος νὰ ὁρμήση στὸ βάθος τῆς κατακόμβης, ἀποφασισμένος νὰ τὰ βάλη καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν διάβολο !...

Τὸν συγκράτησα καὶ τοῦ εἶπα :

— Μὴ βιάζεστε. Ἂς σκεφθοῦμε πρῶτα τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐνεργήσουμε. Τί νομίζεις, ἐν πρώτοις, πῶς συνέβη στὴ .Ντόλλυ τὴν λίγη ὥρα ποὺ χαμε κατέβει στὸ ὑπόγειο ;

— Τὴν ἅρπαξαν, Τζώρτζ, μᾶς τὴν ἅρπαξαν. Ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό ;

— Ὄχι.

— Ἂν ὑποψιάζεσαι τίποτε ἄλλο, πέσιο, μίλησε...

— Μήπως ἡ νέα σηκώθηκε κ' ἔκαμε καμμιὰ βόλτα γιὰ νὰ ζεσταθῆ κ' ἔχασε ἔτσι τὸ μέρος ποὺ τὴν εἴχαμε ἀφήσει νὰ μᾶς περιμένη;

— Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό, Τζώρτζ, ἦταν τόσο ἀποκαμωμένη, τόσο ἐξαντλημένη ! Ἔπειτα κι' ἂν συνέβαινε αὐτὸ δὲν θ' ἀπομακρυνόταν καὶ πολύ. Θὰ σφύριζε... Θὰ τὴν ἀκούγαμε...

— Δὲν μᾶς μένει συνεπῶς παρὰ νὰ δεχτοῦμε πῶς τὴν ἅρπαξαν.

— Ἀναμφιβόλως.

— Τότε... πῶς δὲν σφύριξε, πῶς δὲν μᾶς εἰδοποίησε, πῶς δὲν φώναξε γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια ; Πῶς δὲν ἀκούσαμε τὸν ἐλάχιστο θόρυβο ; Δὲν σοῦ φαίνονται περίεργα κι' ἀνεξήγητα ὅλα αὐτά ;

— Ναί, βέβαια, ἀλλὸ ἔχουν καὶ τὴν ἐξήγησή τους. Δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀνεξήγητα.

— Ὑποψιάζεστε τὸν Στῆβενς ;

— Ὄχι. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ἅρπαξε αὐτός. Τὸ τέρας αὐτὸ θὰ βρίσκεται κάπου τρυπωμένο τὴ στιγμὴ αὐτή, βυθισμένο στὴ νάρκη του. Δὲν πρόκειται λοιπὸν γιὰ τὸν Στῆβενς.

— Τότε ;

— Τότε πρέπει νὰ συνέβη κᾶτι ἄλλο. Τί ἀκριβῶς ; Δὲν ξέρω. Πάντως ἢ μᾶς παρηκολούθησαν τίποτε κακοῦργοι καὶ βρῆκαν καιρὸ καὶ ἅρπαξαν τὴ νέα, ὅταν εἴχαμε κατέβει στὸ ὑπόγειο, ἢ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, τὴν εἶδαν καὶ τὴν ἅρπαξαν πρὶν προφτάση νὰ ξητήση βοήθεια.

— Εἶχαν ὡρισμένο σκοπὸ νὰ τὸ κάνουν αὐτό ;

— Ποιὸς ξέρει, Τζώρτζ ; Ἂν ἦσαν οἱ κακοῦργοι ποὺ ἅρπαξαν τὴν ἄτυχη κόρη ἀπ' τὸ σπίτι της κατ' ἐντολὴν τοῦ Στῆβενς, ἀσφαλῶς τὴν ἀπήγαγαν γιὰ νὰ τὴν ξαναπαραδώσουν στὰ νύχια του. Ἂν, ἀντιθέτως, το πρᾶγμα συνέβη τυχαίως, τότε ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τὴν πάρουμε πίσω εὔκολα...

— Ἔχεις δίκηο...

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε γρήγορα. Πρέπει νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν νέα πρὶν νυχτώση. Ἂν μᾶς πάρη ἡ νύχτα, ἂν ὁ Στῆβενς ξυπνήση ἀπ' τὸ λήθαργό του, τότε οἱ κίνδυνοι καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὴ νέα θὰ γίνουν πιὸ πολλοὶ καὶ πιὸ μεγάλοι.

— Ναί, ἔτσι εἶνε, ἂς μὴ χάνουμε καιρό.

— Ἂς μὴ χάνουμε καθόλου καιρό. Τὸ φανάρι στὸ ἕνα χέρι, τὸ πιστόλι στὸ ἄλλο κ' ἐμπρός ! Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς εὐσπλαχνισθῆ καὶ μᾶς καὶ τὴν ἄμοιρη κόρη... Δὲν ἔχω ἐγκληματήσει ὥς σήμερα Τζώρτζ, τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό. Δὲν ἔχω σκοτώσει ἄνθρωπο, δὲν ἔχω ἀδικήσει κανένα. Ἀφιέρωσα ὅλη μου τὴν ζωὴ στὴν ἐξυπηρέτησι τῆς ἀνθρωπότητος, θυσίασα τὰ πάντα γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Μὰ ἀπόψε εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κάμω κακό, νὰ γίνω θηρίο, νὰ χύσω αἷμα !,.. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ἢ σὲ κείνους ποὺ ἅρπαξαν τὴν φτωχὴ κόρη, ἀλλοίμονό τους ἂν θελήσουν νὰ μᾶς ἀντισταθοῦν, ἀλλοίμονό τους ἂν τῆς ἔκαναν καὶ τὸ ἐλάχιστο κακό. Θὰ τὸ πληρώσουν ἀκριβά, πολὺ ἀκριβά !...

Τὴν ἅρπαξαν οἱ κακοῦργοι !...

Μιλούσαμε στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ μὴ καταναλίσκουμε τὸ φῶς τῶν φαναριῶν μας. Ὅταν ὁ καθηγητὴς τελείωσε, ἀνάψαμε τοὺς φανούς μας καὶ ξεκινήσαμε. Ἐνῶ προχωρούσαμε μὲ προφύλαξι, χωρὶς νὰ κάνουμε θόρυβο, πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν μας, ὁ καθηγητὴς μοῦ εἶπε :

— Ἄκουσε, Τζώρτζ.. Ἂς εἴμαστε ἄνδρες, γενναῖοι καὶ ἀποφασιστικοὶ κι' ἂς λάβουμε τὰ μέτρα μας προκαταβολικῶς, γιὰ ὁτιδήποτε πρόκειται νὰ μᾶς συμβῆ. Ἡ ἐπιχείρησίς μας αὐτὴ εἶνε ἐπικίνδυνη, ὅπως καταλαβαίνεις. Ἴσως—ποιὸς ξέρει—ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας, νὰ μὴ ξαναδῆ τὸν ἥλιο, νὰ μὴ ξανανέβη στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, νὰ μὴ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ ὑπόγεια αὐτά. Γι' αὐτό, ἂς κανονίσουμε τὸ καθετί μεταξύ μας. Ἂν συμβῆ νὰ σκοτωθῶ...

— Θεέ μου !... Γιατὶ εἴσαστε τόσο ἀπαισιόδοξος !... τοῦ εἶπα, διακόπτοντάς τον.

— Ἀφησέ με νὰ τελειώσω, Τζώρτζ. Δὲν εἶμαι ἀπαισιόδοξος, εἶμαι θετικὸς καὶ προνοητικὸς ἄνθρωπος. Ἂν λοιπὸν μὲ σκοτώσουν ἐδῶ κάτω, ἡ διαθήκη μου βρίσκεται στὸ Τοέστερ, στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου, τὸ πρῶτο ἀριστερά. Ἂς διατεθῆ ἡ περιουσία μου ὅπως ὁρίζω σ' αὐτὴ κι' ὅ,τι ἀπομείνει ἂς δοθῆ στὴν μὶς Ντόλλυ. Θέλω ν' ἀναλάβης σὺ ὁ ἴδιος τὴν φροντίδα αὐτή. Ὑποσχέσου πῶς θὰ τὸ κάμης.

— Ἀγαπητέ μου... Γιατὶ μὲ κάνεις νὰ χάνω τὸ θάρρος μου ; Γιατὶ μοῦ τὰ λὲς ὅλα αὐτά ;...

— Ὑποσχέσου Τζώρτζ.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Οὐΐλλιαμ, ἀλλὰ συγχρόνως σὲ πληροφορῶ πῶς θὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς, ἔχοντας μαζύ μας καὶ τὴ Ντόλλυ.

Ὁ καθηγητὴς ἀναστέναξε καὶ ψιθύρισε :

— Ὁ Θεὸς νὰ δώση !...

— Ναί, ἐπανέλαβα, εἶμαι βέβαιος πῶς ὅλα θὰ τελειώσουν κατ' εὐχήν. Γι' αὐτὸ δὲν λαμβάνω καμμιὰ φροντίδα, δὲν σοῦ ἀφήνω καμμιὰ ἐντολὴ πρὸς ἐκτέλεσιν, ἐν περιπτώσει θανάτου. Ὄχι, Οὐΐλλιαμ, δὲν θ' ἀφήσουμε τὰ κόκκαλά μας ἐδῶ κάτω. Δὲν εἴμαστε ποντικοὶ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν ἔτσι εὔκολα, διάβολε !

Ὁ καθηγητὴς δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Κ' ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας σιωπηλοί, προσέχοντας καὶ στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἀκούγαμε...

Προχωρούσαμε ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ συναντήσουμε κανένα, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦμε τίποτε τὸ ὕποπτο. Φτάσαμε ἔτσι στὸ μέρος στὸ ὁποῖο εἴχαμε ἐλευθερώσει τὴν Ντόλλυ κ' εἴχαμε συγκρουσθῆ μὲ τὸν Στῆβενς. Οὔτε ὅμως καὶ στὰ μέρος αὐτὸ βρίσκονταν κανείς. Ἀπὸ τὴν τρύπα μόνον τοῦ χαλάσματος τοῦ τοίχου εἴδαμε ὅτι ἔξω ἦταν πειὰ ἡμέρα...

(Ἀκολουθεῖ)